

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research Design) เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการขับจักรยานยนต์ที่ปลอดภัยของข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนในอำเภอสตึก จังหวัดชลบุรี โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้าราชการทหารระดับชั้นยศตั้งแต่จ่าตรีถึงพันจ่าเอก อายุไม่เกิน 25 ปี ขับจักรยานยนต์อย่างสม่ำเสมออย่างน้อยสัปดาห์ละ 4 วัน ๆ ละไม่น้อยกว่า 1 ครั้ง โดยศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม สุ่มให้ข้าราชการสังกัดหน่วยบัญชาการนาวิกโยธินเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 60 คน และข้าราชการสังกัดหน่วยบัญชาการต่อสู้อากาศยานและรักษาฝั่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 54 คน รวมเป็น 114 คน ทำกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพเดือนมกราคม พ.ศ. 2550

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพทั้งความตรงด้านเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ และตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ แบบสอบถาม ข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามการรับรู้โอกาสเสี่ยง การรับรู้ความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับจักรยานยนต์ ความคาดหวังในความสามารถในการขับขี่ ผลการขับจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย และพฤติกรรมการขับจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย การเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลหลังการทดลอง มีระยะห่างกัน 2 เดือน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสถิติที่ใช้คือ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างเป็นข้าราชการทหารเรือชั้นประทวน มีอายุในช่วง 20-25 ปี มีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 7,509 บาท โดยมีช่วงรายได้ต่อเดือน 7,000-7,500 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.2 ส่วนกลุ่มควบคุมมีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 7,554 บาท โดยมีช่วงรายได้ต่อเดือน 7,000-7,500 บาท มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.3 ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีประสบการณ์การขับขี่รถจักรยานยนต์ในช่วงเวลา 4-6 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.0 และร้อยละ 40.0 ตามลำดับ ทั้งสองกลุ่มใช้ขนาดของเครื่องยนต์ 100 ซีซี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.5 ในกลุ่มทดลอง และร้อยละ 30.0 ในกลุ่มควบคุม อายุการใช้งานของรถจักรยานยนต์ทั้งสองกลุ่มในช่วงเวลา 1-3 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.4 ในกลุ่มทดลองและร้อยละ 60.0 ในกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ คิดเป็นร้อยละ 77.8 ในกลุ่มทดลองและร้อยละ 78.3 ในกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ไม่มี

ใบอนุญาตขับขีรถจักรยานยนต์ คิดเป็นร้อยละ 55.5 ในกลุ่มทดลองและร้อยละ 58.3 ในกลุ่มควบคุม เป็นเพราะไม่เห็นความสำคัญของการมีใบขับขี่และตำรวจจราจร ไม่เรียกตรวจอย่างเคร่งครัด ส่วนใหญ่เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการขับขีรถจักรยานยนต์มาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 68.5 ในกลุ่มทดลองและร้อยละ 70.0 ในกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่เคยดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือของมีเมา 1 ชั่วโมงก่อนขับขีรถจักรยานยนต์ คิดเป็นร้อยละ 74.1 ในกลุ่มทดลองและร้อยละ 75.0 ในกลุ่มควบคุม และส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์ คิดเป็นร้อยละ 85.2 ในกลุ่มทดลองและร้อยละ 88.3 ในกลุ่มควบคุม

2. ข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีการรับรู้ ความรุนแรงและ โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์มากกว่าข้าราชการ ทหารเรือชั้นประทวนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 3.425$, $df = 112$, p (1-Tailed) $< .001$) และ ($t = 6.639$, $df = 60.439$, p (1-Tailed) $< .001$)

3. ข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีความคาดหวัง ในความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลของการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย มากกว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 12.292$, $df = 69.620$, p (1-Tailed) $< .001$) และ ($t = 6.670$, $df = 61.013$, p (1-Tailed) $< .001$)

4. ข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีพฤติกรรม การขับขีรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัยดีกว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 21.772$, $df = 55.575$, p (1-Tailed) $< .001$)

อภิปรายผล

หลังจากผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้น พบว่าผลการวิจัย มีประเด็นที่น่าสนใจอภิปรายดังนี้

1. ข้าราชการทหารเรือที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีการรับรู้ความรุนแรงและ โอกาสเสี่ยงของอุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์ มากกว่าข้าราชการทหารเรือที่ไม่เข้าร่วม กิจกรรมทั้งนี้เนื่องจาก กิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพที่จัดขึ้นประกอบด้วยการให้ข้อมูลข่าวสารสถิติ การเกิดอุบัติเหตุ ให้เห็นภาพความรุนแรงของอุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์ และ ความสูญเสียที่ได้รับ สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของการรับรู้ความรุนแรง และการเล่า ประสบการณ์จริงจากเพื่อนข้าราชการ ให้กลุ่มมีส่วนร่วมในการอภิปรายถึงปัญหาอุบัติเหตุวิเคราะห์ ถึงสาเหตุของปัญหาเพื่อหาแนวทางในการป้องกันสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของการรับรู้ โอกาสเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์ สอดคล้องกับการศึกษาของ บังอร

ประกาศะสูตร (2541) ที่พบว่าภายหลังการจัดโปรแกรมสุขศึกษาในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การขับขีรถจักรยานยนต์ของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคอาชีวศึกษา ชั้นปีที่ 1 ในกลุ่มทดลองมีการ เปลี่ยนแปลงการรับรู้ความรุนแรงและ โอกาสเสี่ยงภายหลังการทดลอง ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง และดีขึ้นมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ เป็นการยอมรับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่าข้าราชการทหารเรือชั้น ประทวนที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีการรับรู้ความรุนแรงและ โอกาสเสี่ยงของการเกิด อุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์มากกว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

2. ข้าราชการทหารเรือที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีการความคาดหวังใน ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลของการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย มากกว่าข้าราชการทหารเรือที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมทั้งนี้เนื่องจาก กิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพที่จัดขึ้น ประกอบด้วยกิจกรรมการรณรงค์การขับขีรถที่ปลอดภัยในหน่วยงาน ซึ่งทำให้กลุ่มทดลองมีการตื่นตัว สนใจและมีการรับรู้ เรียนรู้ได้ดีขึ้นในวิธีการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย และได้ความรู้เรื่อง กฎหมายจราจร ในอนุญาตขับขีรถจักรยานยนต์ สอดคล้องกับการศึกษาของ สุภาวดี พุทธสอด (2542) ที่พบว่าภายหลังการจัด โปรแกรมสุขศึกษาเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการขับขีรถจักรยานยนต์ของผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้าง ในเขตอำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีความรู้เรื่องกฎจราจร มีความคาดหวังในความสามารถของตน ความคาดหวังในประสิทธิผลของการตอบสนองต่อพฤติกรรมการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย ดีกว่าก่อนการทดลองและดีกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นการยอมรับ สมมติฐานข้อ 2 ที่ว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีความคาดหวังในความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลของการขับขีรถจักรยานยนต์ ที่ปลอดภัยมากกว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

3. ข้าราชการทหารเรือที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีพฤติกรรมการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย ดีกว่าข้าราชการทหารเรือที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมทั้งนี้เนื่องจาก กิจกรรม สร้างเสริมสุขภาพที่จัดขึ้นประกอบด้วยการจัดชมรมเพื่อสร้างเสริมการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ ปลอดภัย ทำให้ข้าราชการเกิดความตระหนักและส่งผลต่อพฤติกรรมการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ ปลอดภัย สอดคล้องกับการศึกษาของ พัชรพร เย็นบำรุง (2542) ที่พบว่าภายหลังการจัด โปรแกรม สุขศึกษา ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การขับขีรถ จักรยานยนต์ ของนักเรียนชายวิทยาลัยเทคนิค ชั้นปีที่ 1 จังหวัดนครปฐม ภายหลังการทดลอง นักเรียนมีพฤติกรรมการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ ปลอดภัยดีขึ้น กว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นการยอมรับสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า ข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมสุขภาพ มีพฤติกรรมการขับขีรถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัยดีกว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีใบอนุญาตขับขี่รถจักรยานยนต์ ดังนั้นผู้บังคับบัญชาควรดำเนินการให้ข้าราชการเห็นความสำคัญของการมีใบอนุญาตขับขี่และณรงค์ให้ทุกคนทำใบอนุญาตขับขี่ให้ครบ หรือติดต่อประสานกับเจ้าหน้าที่กรมการขนส่งทางบกในการมาอำนวยความสะดวกในการทำใบอนุญาตขับขี่ให้กับข้าราชการในพื้นที่ใกล้บ้าน

2. ผลการวิจัยพบว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่เข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมพฤติกรรม มีพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัยดีกว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม จึงควรขยายผลถึงหน่วยงานราชการทหารอื่น ๆ ในอำเภอสตึก จังหวัดชลบุรี

3. พยาบาลชุมชน ดำรงจรรยาและผู้บังคับบัญชาควรกระตุ้นเตือนภายในหน่วยงานเพื่อความต่อเนื่อง ให้การสนับสนุนและร่วมมือกับหน่วยงานทหารในการชี้ให้ข้าราชการที่ขับขี่รถจักรยานยนต์เห็นถึงผลของการขับขี่รถจักรยานยนต์อย่างปลอดภัย โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นแกนนำตั้งชมรมขับขี่ปลอดภัย และร่วมกำหนดนโยบาย

4. ผลการวิจัยพบว่าข้าราชการทหารเรือชั้นประทวนจำนวนมากดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือของมีเมา 1 ชั่วโมงก่อนขับขี่รถจักรยานยนต์ มีพฤติกรรมการขับรถยนต์ และเสี่ยงสัญญาณของรถจักรยานยนต์ไม่ได้ยินในระยะ 60 เมตร พยาบาลชุมชน และดำรงจรรยาจึงควรชี้ให้เห็นโทษ และร่วมมือกับกลุ่มแกนนำชมรมขับขี่ปลอดภัยหาเพื่อแนวทางแก้ไข ช่วยดูแลกวดขันเป็นระยะ ๆ และประเมินผลการปฏิบัติเพื่อหาโอกาสพัฒนาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ได้ติดตามพฤติกรรมกลุ่มแกนนำทุกเดือนเป็นเวลา 3 เดือน พบว่ากลุ่มยังคงมีพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย ควรเพิ่มการศึกษาในเรื่องความคงอยู่ของพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย ในกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา และมีการประสานงานพยาบาลชุมชนเพื่อติดตามประเมินผลพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัยเป็นระยะ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคมอย่างแท้จริงเช่น การชักชวนให้ประชาชนช่วยชี้จุดอันตรายบนถนน และณรงค์ให้ความรู้แก่ประชาชนผ่านสื่อมวลชนท้องถิ่น

2. การวิจัยครั้งนี้พบว่ากิจกรรมสร้างเสริมพฤติกรรม มีผลให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัย ในการศึกษาต่อไปควรทำการศึกษาโดยใช้แนวคิดทฤษฎีอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น แนวคิดเกี่ยวกับการเสริมสร้างพลังอำนาจ (Empowerment) เป็นต้น

บรรณานุกรม

- เกษม ดันติผลาชีวะ. (2541). พฤติกรรมการขับรถกับสุขภาพจิต. *ใกล้หมอ*, 22(9), 72-74.
- จิราวรรณ กล่อมเมฆ. (2543). ความเชื่อด้านสุขภาพกับพฤติกรรมการดูแลความปลอดภัยกับบุตรวัย 3-5 ปี ของบิดามารดา เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาพยาบาลเด็ก, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จุฑาประกาย. (2546). เปิดไฟ-กะ โหลกไม่เปิด. วันที่ค้นข้อมูล 4 เมษายน 2547. เข้าถึงได้จาก <http://www.bangkokbiznews.com/2003/07/08/jud/index.php?>
- จุฬาลักษณ์ บารมี. (2546). เอกสารประกอบการสอนวิชา 104560 *Computer for Research in Health*. ชลบุรี: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เฉลิมขวัญ ศรีสุวรรณ. (2541). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุของผู้ขับขี่จักรยานยนต์ที่ได้รับบาดเจ็บ ณ ห้องฉุกเฉินและอุบัติเหตุ โรงพยาบาลตำรวจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาสุขศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เฉลิมพล ดันสกุล. (2541). พฤติกรรมศาสตร์สาธารณสุข. กรุงเทพฯ: สหประชาพานิชย์.
- เฉลิมพล ดันสกุล และพัฒนา จินวงษ์. (2541). การประยุกต์ทฤษฎีความสามารถตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุและการบาดเจ็บจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ของนักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนครราชสีมา. *วารสารสุขศึกษา*, 21(79), 1-12.
- ชูศักดิ์ หทัยธรรม และสรชัย หล้าสาคร. (2543). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดอุบัติเหตุในนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร. *วารสารสาธารณสุขมูลฐาน ภาคกลาง*, 16(1), 45-54.
- เดือนใจ ภาควงมณี. (2543). ประสิทธิภาพของโปรแกรมทัศนสาธิตสุข โดยการประยุกต์ทฤษฎีความสามารถของตนเองในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการรักษาฟันให้แข็งแรงและแปรงฟันอย่างถูกต้องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดนนทบุรี. *วารสารการส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม*, 23(3), 15-21.
- ทศพร อุทธิเสน และคณะ. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตอบสนองนโยบาย “เมาไม่ขับ” ของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา. *วารสารวิชาการสาธารณสุข*, 12(2), 241-246.
- ธวัชชัย วรพงษ์สร. (2543). หลักการวิจัยทางสาธารณสุขศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นพดล บำรุงกิจ. (2543). พฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากรถจักรยานยนต์ของ
ข้าราชการทหารอากาศชั้นประทวน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต.
สาขาสังแวดล้อม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

นวรรณ์ เพชรเจริญ, วรณิกา วงศ์ไกรศรีทอง และรัชนิภา อุดมชัยรัตน์. (2541). การศึกษา
พฤติกรรมการสวมหมวกนิรภัยของผู้ขับขี่และผู้โดยสารรถจักรยานยนต์ในประเทศไทย.
สารศิริราช. 50(9), 851-860.

บงกช เก่งเขตกิจ, เพ็ญศรี ระเบียบ และสุพรรณิ เอี่ยมรักษา. (2542). รายงานวิจัยปัจจัยที่มีอิทธิพล
ต่อการตรวจเด้านมด้วยตนเองในสตรีไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยแห่งชาติ
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

บรรหาร ภูทอง. (2542). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันและควบคุมการติดเชื้อ
ของแพทย์และพยาบาลในโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราชสระแก้ว. วารสารศูนย์การศึกษา
แพทยศาสตร์คลินิก โรงพยาบาลพระปกเกล้า. 16(3), 121-129.

บังอร ประภาสะสุตร์. (2541). การประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อการป้องกันโรคในการปรับเปลี่ยน
พฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคอาชีวศึกษา ชั้นปีที่ 1
จังหวัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสุศึกษา
และพฤติกรรมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

บัญชา มณีคำ. (2538). ความเชื่อด้านสุขภาพและพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ของผู้ขับขี่
รถจักรยานยนต์ในจังหวัดเชียงใหม่. วันที่ค้นบทความ 31 ตุลาคม 2546, เข้าถึงได้จาก
<http://www.buu.ac.th/thesis.tiac.or.th/result2twithAB.asp>

บุญเยี่ยม กระจุกวงศ์. (2528). จิตวิทยาสังคมการสาธารณสุข. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา
สังคมวิทยาทางการแพทย์ หน่วยที่ 9-15 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพฯ:
ชวนพาณิชย์.

บุปผา ทิมทนต์. (2541). พฤติกรรมความปลอดภัยในการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักศึกษาในระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วันที่ค้นบทความ 31 ตุลาคม 2546,
เข้าถึงได้จาก <http://www.buu.ac.th/thesis.tiac.or.th/result2twithAB.asp>

บุษบา ไพรัชอุทัย. (2545). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่
รถจักรยานยนต์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย อำเภอเมือง จังหวัดพบุรี. วิทยานิพนธ์
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสุศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2531). พฤติกรรมและการเปลี่ยนแปลง. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาสุขศึกษา
หน่วยที่ 1-7 (พิมพ์ครั้งที่ 6). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ประเสริฐ เก็มประโคน. (2539). ความพร้อมของผู้ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมาย
หมวกนิรภัย: ศึกษาเฉพาะกรณีเขตการสาธารณสุขที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาบริหารกฎหมายการแพทย์และสาธารณสุข, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พัชรพร เย็นบำรุง. (2542). ประสิทธิภาพของโปรแกรมสุขศึกษา ร่วมกับมาตรการทางกฎหมาย
ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของการขับขี่รถจักรยานยนต์ที่ปลอดภัยของนักเรียนชาย
วิทยาลัยเทคนิค ชั้นปีที่ 1 จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ. (2548). เส้นทางอุบัติเหตุแห่งอุบัติเหตุ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ B612.

โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์. (2546). ข้อมูลการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุช่วง
เทศกาลสงกรานต์. ชลบุรี: กองตรวจโรคผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้า
สิริกิติ์.

_____. (2547). ข้อมูลการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุช่วงเทศกาลสงกรานต์. ชลบุรี:
กองตรวจโรคผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์.

วชิระ พยาน้อย. (2541). การศึกษาปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของ
นักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต,
สาขาจิตวิทยาการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

วราพรรณ คำนอตรา. (2541). พฤติกรรมของผู้ขับขี่ที่ประสบอุบัติเหตุจากการจราจรทางบกในเขต
กรุงเทพมหานคร. วารสารสำนักคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 30(1/2), 1-22.

วิจิตร นุณยะ โหตระ. (2536). การป้องกันอุบัติเหตุ: อุบัติภัยจากการจราจร. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.

วิภากรณ์ ปัญญาดี. (2535). ความตั้งใจในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาสังคมศาสตร์การแพทย์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.

วิไลภรณ์ แสนทวีสุข. (2544). การป้องกันอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ของนักเรียน
มัธยมศึกษา โรงเรียนเบญจมะมหาราช จังหวัดอุบลราชธานี. การค้นคว้าอิสระหลักสูตร
สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาสาธารณสุข, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วิวิธ วุฒิวิวรรณ์ และวราภรณ์ พันธุ์พงศ์. (2541). ทัศนคติการณรงค์ส่งเสริมสุขภาพในสังคมไทย.
กรุงเทพฯ: คีไรท์.

วีระ กสานติกุล และคณะ. (2545). อุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ในประเทศไทยและมาตรการแก้ไข.

ใน *เกียรติคุณประกาศ รางวัลผลงานวิจัย ประจำปี 2545 รางวัลชมเชย สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์*. กรุงเทพฯ: พีแอนด์แอคส์

ศูนย์ศึกษานโยบายเพื่อการพัฒนา. (2548). ความสูญเสียเนื่องจากอุบัติเหตุจราจรทางบกในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สักดิ์โสภณการพิมพ์.

สมเกียรติ ภิโยทัย. (2540). อุบัติการณ์และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางบกในผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษา ณ โรงพยาบาลอุทัยธานี พ.ศ. 2538. *วารสารวิชาการสาธารณสุข*, 6(4), 607-612.

สมชาย กาญจนสุด. (2544). การวิเคราะห์การบาดเจ็บและเสียชีวิตในช่วงสงคราม 44. *วารสารอุบัติเหตุ*, 20(2), 122-134.

สมทรง เค้าฝ่าย. (2541). ผลการเตรียมมาตรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการดูแลทารกคลอดก่อนกำหนดและพฤติกรรมในการดูแลทารก. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการพยาบาลแม่และเด็ก, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สมโภชน์ เอี่ยมภานิต. (2536). *ทฤษฎีเทคนิคการรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2544). *ทิศทางและแผนวิจัยปีงบประมาณ 2544-2546 กับนโยบายและแนวทางการวิจัยของชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2545-2549)*. นนทบุรี: สหมิตรพรินติ้ง.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2545). อุบัติเหตุจากการจราจรทางบก-จำนวนคนตาย บาดเจ็บ ทรัพย์สินเสียหาย พ.ศ. 2543-2544. *วารสารสถิติ*, 50(1-2), 78.

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. (2546). *รายงานข้อมูลผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจร ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ 2546*. ม.ป.ท.

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดชลบุรี. (2549). *แผนงานควบคุมป้องกันอุบัติเหตุ จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2549*. ม.ป.ท.

สำนักนโยบายและแผนสาธารณสุข. (2544). *เครื่องชี้วัด การประเมินผลการพัฒนาสุขภาพ ในส่วนของกระทรวงสาธารณสุข ตามแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)*. กรุงเทพฯ: สามเจริญพาณิชย์.

สุชาดา ภักธารักษ์สกุล. (2546). *ผลของโปรแกรมการออกกำลังกายแบบซิกง โดยการประยุกต์ทฤษฎีความสามารถตนเองในผู้สูงอายุที่มีภาวะซึมเศร้า*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการพยาบาลผู้สูงอายุ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- สุนทรา พรายงาม. (2545). ผลการใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมต่อความรู้ และพฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ป่วยเบาหวานชนิดไม่พึ่งอินซูลิน อำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการพยาบาลชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุพรรณิ เป็ยนาลาว. (2549). ผลของการส่งเสริมพฤติกรรมสุขภาพผู้สูงอายุภาวะน้ำหนักเกิน โดยประยุกต์ใช้แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการพยาบาลผู้สูงอายุ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุภาวดี พุทธตลอด. (2542). ประสิทธิภาพของโปรแกรมสุขภาพเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ ของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์รับจ้าง ในเขตอำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุรภา สุขสวัสดิ์. (2543). วิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการขับขี่รถจักรยานยนต์ของผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการพยาบาลชุมชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เสาวรส มีกุล. (2543). พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่น. *วารสารพยาบาลศาสตร์*, 18(1), 14-19.
- Barrera, M., & Ainley, S. L. (1983). The structure of social support: A conceptual and empirical analysis. *J. Community Psychol.* 133-143.
- Caplan, R. D. (1976). Adhering to medical regimen: Pilot experiment in patient education and social support. *Ann Arbor University of Michigan*, 39-42.
- Hasselberg, M., Laflamme, L., & Weitoft, G. R. (2001). Socioeconomic differences in road traffic injuries during childhood and youth: A closer look at different kinds of road user. *Journal of Epidemiology & Community Health*, 55, 858-862.
- Marcil, I., Bergeron, J., & Audet, T. (2001). Motivational factors underlying the intention to drink and drive in young drivers. *Journal of Safety Research*, 32(4), 363-376.
- Munro, B. H. (2001). *Statistical methods for health care research* (4th ed.). New York: Lippincott Williams & Wilkins.